

Ang Aklat ni Joel at ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw na Laodiceano - Bilang Walo

Jeff Pippenger

2025-12-09

Bilang na Walo

Kanino niya ituturo ang kaalaman? At kanino niya ipauunawa ang katuruan? Sa mga inawat sa gatas at inihiwalay sa mga suso.

Sapagkat nararapat na utos sa utos, utos sa utos; tuntunin sa tuntunin, tuntunin sa tuntunin; dito kaunti, at doon kaunti: Sapagkat sa pamamagitan ng pautal-utal na mga labi at ng ibang wika ay magsasalita siya sa bayang ito. Sa kanila'y sinabi niya, Ito ang kapahingahan na, sa pamamagitan nito, ay inyong mapapahingahin ang napapagod; at ito ang pagpapasariwa: gayon ma'y ayaw nilang makinig.

Ngunit ang salita ng Panginoon ay naging sa kanila: utos sa utos, utos sa utos; alituntunin sa alituntunin, alituntunin sa alituntunin; dito ng kaunti, at doo'y kaunti; upang sila'y yumaon, at mabuwal nang patalikod, at madurog, at masilo, at madakip.

Kaya't pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong mga mapanlibak, na namumuno sa bayang ito na nasa Jerusalem. Sapagkat inyong sinabi, Nakipagtipan kami sa kamatayan, at sa impiyerno ay nakipagkasundo kami; kapag dumaan ang umaapaw na hagupit, hindi ito darating sa amin; sapagkat ginawa naming kanlungan ang kasinungalingan, at sa ilalim ng kabulaanan kami'y nagkubli. Kaya't ganito ang sabi ng Panginoong Diyos, Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang batong pinakapundasyon, isang batong sinubok, isang mahalagang batong panulukan, isang matibay na saligan; ang sumasampalataya ay hindi magmamadali. Ilalagay ko rin ang kahalutan ayon sa pising panukat, at ang katuwiran ayon sa tinggang pamantayan; at wawalisin ng graniso ang kanlungan ng kasinungalingan, at aapawan ng mga tubig ang kublihan. At ang inyong tipan sa kamatayan ay mawawalan ng bisa, at ang inyong kasunduan sa impiyerno ay hindi mananatili; kapag dumaan ang umaapaw na hagupit, kayo'y yuyurakan nito. Isaias 28:9-18.

Ang mga lalaking mapanuya na namumuno sa Jerusalem ay ang mga pinuno ng Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw, na, ilang talata bago nito, ay tinukoy ni Isaias bilang ang “mga lasenggo ng Efraim” at “ang putong ng kapalaluan.” Noong Pentecostes, tumugon si Pedro sa mga nagsasabing ang mensahe ay ipinangangaral ng mga lasing na lalaki. Ang kapanahunan ng huling ulan ay tungkol sa isang tunay at isang huwad na mensahe ng huling ulan. Ang isang mensahe mula sa Panginoon ay laging nagbubunga ng dalawang uri ng mga mananamba, at ang dalawang uring ito ay kapwa umiinom ng alak. Ang banal na mensahe, o banal na alak, ang siyang ipinagkait mula sa bibig ng mga di-tapat sa aklat ni Joel.

Magising kayo, kayong mga manglalasing, at tumangis; at magtaghoy, kayong lahat na manginginom ng alak, dahil sa bagong alak; sapagkat ito'y inalis sa inyong bibig. Joel 1:5.

Sa unang kabanata ng Joel, ang mga masasamang tagapag-alaga ng ubasan, na kumakatawan sa Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw, ay kinondena at hinatulan kaugnay ng “bagong alak” na “inalis” sa kanilang mga bibig. Inalis o ipinagkait ng Diyos ang pagbubuhos ng Espiritu ng Diyos sa huling ulan, na kinakatawan ng “mga handog na pagkain at inumin,” mula sa mga masasamang langong tagapag-alaga ng ubasan.

Ang handog na butil at ang inuming handog ay ipinagkait mula sa bahay ng Panginoon; ang mga saserdote, mga ministro ng Panginoon, ay nagluluksa. Ang parang ay wasak, ang lupain ay nananangis; sapagkat ang butil ay nawasak: ang bagong alak ay natuyo, ang langis ay nagkukulang. Mahiyâ kayo, kayong mga magsasaka; managhoy kayo, kayong mga tagapag-alaga ng ubasan, dahil sa trigo at sa sebada; sapagkat ang pag-aani sa parang ay napawi. Ang baging ay natuyo, at ang puno ng igos ay namamalanta; ang punong granada, ang punong palma rin naman, at ang punong mansanas, maging ang lahat ng punong kahoy sa parang, ay nalalanta: sapagkat ang kagalakan ay nalanta mula sa mga anak ng tao. Talian ninyo ang inyong mga baywang, at magdalamhati, kayong mga saserdote; managhoy kayo, kayong mga ministro ng dambana; pumarito kayo, magpalipas-gabi kayo na may damit-sako, kayong mga ministro ng aking Diyos: sapagkat ang handog na butil at ang inuming handog ay ipinagkait sa bahay ng inyong Diyos. Magtalaga kayo ng pag-aayuno, magpatawag ng isang banal na pagtitipon, tipunin ninyo ang mga matanda at ang lahat ng naninirahan sa lupain sa bahay ng Panginoon ninyong Diyos, at dumaing sa Panginoon, Sa aba ng araw! sapagkat ang araw ng Panginoon ay malapit na, at gaya ng paglipol mula sa Makapangyarihan ay darating ito. Hindi ba’t ang pagkain ay napawi sa harap ng ating mga mata, oo, pati ang kagalakan at kasayahan mula sa bahay ng ating Diyos? Joel 1:9-16.

Kapag ang mga “lango ng Efraim” ni Isaias ay “magising” sa aklat ni Joel, ang kalagayang datnan nila sa kanilang paggising ay ang mensahe ng huling ulan—na kinakatawan bilang “bagong alak.” Iyon ay ipinagkait sa hinirang na bayang tipan ng Diyos. Ang “corn” sa nasabing talata ay pangkalahatang katawagan para sa butil, at sa talatang iyon, ang Salita ng Diyos, ang Tinapay ng Langit, ay “naaksaya.”

Ang "bagong alak" ay ang mensahe ng kasalukuyang katotohanan na dumating noong 9/11. Ang "bagong alak" ay "natuyo" at "naputol", sapagkat ang "bagong alak" ay kinikilala lamang ng mga bumabalik sa mga "lumang" landas ni Jeremiah, sapagkat ang isang "bagong" mensahe ay laging naaayon sa "lumang" mensahe. Ang salitang isinalin bilang "natuyo" ay nangangahulugang "mapahiya" sa Hebreo.

Ang mga "nahihiya" ay isang pangunahing paksa sa mga sulatin ni Joel at ng mga propeta. Ang mga manginginom ng alak sa Efraim ay ikinahihiya ang kanilang huwad na mensahe ng huling ulan, na madalas tawaging mensaheng 'kapayapaan at katiwasayan'. Ang tatlong sagisag ng trigo, bagong alak, at langis ay kumakatawan sa mensahe ng huling ulan. Ang huling ulan ay inilarawan din bilang ang pagbubuhos ng Espiritu Santo.

Ang gawain ng Espiritu Santo ay ang pagsumbat tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa kahatulan, at sa gayong mismong pagkakasunod-sunod. Ang Salita ng Diyos ay nagsusumbat tungkol sa kasalanan, at kinakatawan ng “corn.” Ang pagkakaroon ng “new wine” ay

nagpapakilala kung sino ang mga nagtataglay ng Espiritu Santo, na kinakatawan ng “rain” at gayon din ng “wine,” sapagkat ang kapuwa “rain” at “wine” ay madaling maipakikita bilang isang mensahe o doktrina.

Gayunman, sinasabi ko sa inyo ang katotohanan: makabubuti sa inyo na ako’y umalis; sapagkat kung ako’y hindi aalis, ang Mang-aaliw ay hindi paririto sa inyo; ngunit kung ako’y umalis, susuguin ko siya sa inyo. At pagdating niya, kaniyang susumbatan ang sanlibutan tungkol sa kasalanan, at sa katuwiran, at sa kahatulan: Tungkol sa kasalanan, sapagkat hindi sila sumasampalataya sa akin; Tungkol sa katuwiran, sapagkat ako’y paroroon sa aking Ama, at hindi na ninyo ako makikita; Tungkol sa kahatulan, sapagkat ang pinuno ng sanlibutang ito ay nahatulan na. Marami pa akong mga bagay na sasabihin sa inyo, ngunit hindi pa ninyo kayang tanggapin ngayon. Gayunman, kapag siya, ang Espiritu ng katotohanan, ay dumating, papatnubayan niya kayo sa buong katotohanan; sapagkat hindi siya magsasalita mula sa kaniyang sarili, kundi anuman ang kaniyang marinig, iyon ang kaniyang sasalitaan; at ipahahayag niya sa inyo ang mga bagay na darating. Juan 16:7-13.

Ang "butil" ni Joel ay ang Salita ng Diyos, na nagsusumbat tungkol sa "kasalanan." Ang "katuwiran" ay nahahayag sa mga yaong nag-ugnay ng kanilang pagka-tao sa pagka-Diyos sa pamamagitan ng mensahe ng kasalukuyang katotohanan na kinakatawan bilang "bagong" (kasalukuyang katotohanan) "alak" (mensahe). Ang "langis" ay sagisag ng "paghatol," sapagkat ang "paghatol" ay ibinabatay sa kung ang mga hinahatulan ay may "langis." Ang "butil," "bagong alak," at "langis" ni Joel ay ang pagsusumbat tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa paghatol. Lahat ng mga elemento ng gawain ng Banal na Espiritu na may kaugnayan sa pagbubuhos ng huling ulan ay bumubuo sa mga katotohanang susubok sa Laodiceang Adventismo, simula noong 9/11, nang iniutos sa kanila ni Joel na "Magising!"

Ang tatlong sagisag ng mensahe ng huling ulan ay kahanay ng mga mensahe ng tatlong anghel sa Apocalipsis labing-apat, at ang “mga magsasaka” ay dapat “mahiya” at ang “mga tagapag-alaga ng ubasan” ay dapat “managhoy.” Sa Joel, kailanman ay hindi malalagay sa kahihyan ang bayan ng Diyos.

At inyong malalaman na ako ay nasa gitna ng Israel, at na ako ang Panginoon ninyong Diyos, at wala nang iba: at ang aking bayan ay hindi kailanman malalagay sa kahihyan. Joel 2:27.

Ang mga magsasaka at mga tagapag-alaga ng baging ay nahihya at nananaghoy, sapagkat ang huwad na mensahe ng huling ulan na kanilang iniharap ay walang kapangyarihang magluwal ng buhay sa ubasan na ipinagkatiwala sa kanila upang pangalagaan. Batid ng Adventismo mula sa kanilang propetisa na sila’y tinawag upang isakatuparan ang karanasan ng huling ulan, ngunit ang ani sa mga bukirin ay nalalanta. Sila ay nahihya at tumatangis lalo na “dahil sa trigo at sa sebada.” Ang alay ng unang bunga ng “sebada” sa araw ng pagkabuhay na muli ni Cristo ang nagpasimula sa kapanahunan ng Pentecostes, na nagwakas sa Pentecostes sa pamamagitan ng alay ng unang bunga ng “trigo.” Ang mga lasing ng Efraim ay nahihya sapagkat sila ay nasa maling bahagi ng kapanahunan ng Pentecostes, na inuulit mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, habang ang huling ulan ay bumubuhos.

Marami ang, sa malaking bahagi, nabigong tumanggap ng maagang ulan. Hindi nila natamo ang lahat ng mga kapakinabangang sa gayon ay ipinaglaan sa kanila ng Diyos. Inaakala nila na ang kakulangang ito ay pupunan ng huling ulan. Kapag ipagkakaloob ang pinakamayamang kasaganaan ng biyaya, balak nilang buksan ang kanilang mga puso upang tanggapin ito. Gumagawa sila ng isang malubhang pagkakamali. Ang gawaing sinimulan ng Diyos sa puso ng tao sa pagbibigay ng Kanyang liwanag at kaalaman ay dapat na walang patid na sumulong. Bawat isa ay dapat makabatid ng kaniyang sariling pangangailangan. Ang puso ay dapat mawalang-laman ng bawat karumihan at malinis upang panahanan ng Espiritu. Sa pamamagitan ng pagkilala at pagtalikod sa kasalanan, sa taimtim na panalangin at pagtatalaga ng kanilang sarili sa Diyos, naghanda ang mga unang alagad para sa pagbubuhos ng Banal na Espiritu sa Araw ng Pentecostes. Ang gayon ding gawain, subalit sa lalong mataas na antas, ay dapat gawin ngayon. Kung magkagayon, ang tao bilang kasangkapan ay kailangan lamang humiling ng pagpapala at maghintay sa Panginoon na ganapin nang sakdal ang gawaing ukol sa kanya. Ang Diyos ang nagsimula ng gawaing ito, at Siya ang tatapos ng Kanyang gawain, na ginagawang ganap ang tao kay Jesu-Cristo. Subalit hindi dapat pabayaang ang biyayang kinakatawan ng maagang ulan. Tanging yaong namumuhay ayon sa liwanag na nasa kanila ang tatanggap ng higit na liwanag. Malibang tayo'y araw-araw na sumusulong sa pagsasabuhay ng mga masiglang birtud na Kristiyano, hindi natin makikilala ang mga kapahayagan ng Banal na Espiritu sa huling ulan. Maaaring ito'y bumabagsak sa mga pusong nasa paligid natin, ngunit hindi natin ito mabatid ni matatanggap. Mga Patotoo sa mga Ministro, 506, 507.

Sa konteksto ng linya na tinatawag ni Sister White na “panahon ng Pentecostes,” ang “unang ulan” ay ang paghinga ni Cristo sa mga alagad, pagkatapos Niyang muling mabuhay, nang Siya’y bumaba mula sa Kaniyang makalangit na pagpupulong. Ang “huling ulan” sa kontekstong ito ay ang Pentecostes. Sa alpha ng panahon ng Pentecostes, ilang patak lamang ang naipagkaloob sa mga alagad sa pamamagitan ng paghinga; at sa omega, ang mga alagad na hiningahan ay nagsasalita na ng mga dila ng apoy sa buong sanlibutan. Isang kapahayagan ng Espiritu Santo sa pasimula at sa wakas. Sa pasimula, ang Pagka-Diyos ang naghahatid ng Espiritu Santo sa sangkatauhan sa pamamagitan ng isang mensahe; at sa wakas, ang Pagka-Diyos at pagkatao na pinagsanib, na kinakatawan ng mga dila (pagkatao) at apoy (Pagka-Diyos), ay naghahatid ng Espiritu Santo sa sangkatauhan sa pamamagitan ng isang mensahe. Ang handog ng unang bunga ng sebada sa pasimula ay tumutugma sa muling pagkabuhay ni Cristo, at ang dalawang tinapay na trigo sa handog ng unang bunga sa Pentecostes ay tumutugma sa Pentecostes.

Ang dalawang tinapay na iyon ang kaisa-isang handog na naglalaman ng lebadura, na isang simbolo ng kasalanan. Ang mga tinapay ay inihurno, kaya’t kumakatawan iyon sa pag-aalis ng kasalanan, ngunit pinagtibay ang katotohanang ang dalawang tinapay na handog na pag-uga, na kumakatawan sa isandaang apatnapu’t apat na libo, ay mga lalaki at babae na makasalanan na pinagdalisay mula sa mga kasalanan iyon ng Sugo ng Tipan sa Malakias kabanata tatlo. Kaya, ang alpha ng kapanahunan ng Pentekostes ay kumakatawan sa Tinapay ng Langit na nagtuturo sa Kaniyang mga alagad, at ang omega ng kapanahunang iyon ay naglarawan sa mga gayon ding alagad bilang dalawang tinapay na itinaas sa langit. Kaya, ang mga dilang apoy bilang sagisag ng pagka-Diyos at pagkatao, at ang pagtaas ng handog na pag-uga na sumasagisag sa mga alagad na nagdadala ng mensahe sa sanlibutan, ay nagsasanib upang ipakilala na ang isandaang apatnapu’t

apat na libo ay itataas bilang isang handog na ganap na kumakatawan kay Jesucristo; at si Jesucristo ang kumakatawan sa katotohanang ang Pagka-Diyos na pinagsanib sa pagkatao ay hindi nagkakasala.

Ang pagkabungang "tanggapin ang maagang ulan," habang inaasahan na "ang kakulangan" ng "lahat ng mga kapakinabangang ibinigay ng Diyos" kaakibat ng "maagang ulan" "ay ipagkakaloob ng huling ulan," ay "isang kakila-kilabot na pagkakamali." Ang "maagang ulan" ay ang mga "dating landas" ni Jeremias, na tinukoy bilang ang landas na lalakaran noong 9/11. Ito ay isang "kakila-kilabot na pagkakamali" at isa ring matinding paglilinlang na umaakay sa mga tao na isipin na mayroon silang mensahe ng "huling ulan" na itinayo sa ibabaw ng bato, upang sa huli ay matuklasan nilang ang kanilang mensahe ay itinayo sa buhangin.

Hindi nahiyang tuwirang ipaliwanag ni Pedro kung sino ang lasing at kung sino ang hindi sa kaniyang paglalarawan ng isang daan at apatnapu't apat na libo sa kapanahunan ng huling ulan. Ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita hinggil sa mga huling araw, at tinutukoy ni Joel ang "mga lasing ng Ephraim" na nagigising at hinaharap ng malinaw na katunayan na ang pribilehiyo na maging bayang magpapahayag ng malakas na sigaw ng ikatlong anghel sa ilalim ng kapangyarihan ng huling ulan ay inalis na magpakailanman. Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay binubuo at tinatatakan sa kapanahunan ng huling ulan mula 9/11 hanggang sa Batas sa Linggo. Sila ang mga sumusunod sa Kordero saan man Siya pumaroon.

Si Pedro sa Pentekostes ay sumasagisag sa mga taong nagpapahayag ng mensahe ng huling ulan, na ibinatay niya sa aklat ni Joel. Ipinabatid ni Pedro sa mga Judiong pinagkalooban ng pananagutang ipagdiwang ang Pentekostes sa buong kasaysayan nila na ang Pentekostes na siyang tinitingnan ng lahat ng naunang pagdiriwang ng Pentekostes bilang katuparan sa hinaharap ay natutupad na ngayon. Ang mga Judio, bilang ang mga lasenggo ng Efraim, ay labis na nalasing sa alak ng Babilonia kaya't inakusahan nila si Pedro at ang labing-isa na mga lasing, samantalang ipinahahayag nila ang mensahe ng huling ulan sa konteksto ng aklat ni Joel. Nang "magising" ang mga lasenggo ng Efraim sa talatang lima ng unang kabanata ni Joel, naharap sila sa proseso ng pagsubok ng huling ulan kung saan nabubuo ang dalawang uri. Sa prosesong ito ng pagsubok, ang isang uri ay kumikilala sa mensahe ng huling ulan at ang isa nama'y hindi.

Huwag nating hintayin ang huling ulan. Ito'y darating sa lahat ng kikilala at aangkinin ang hamog at mga buhos ng biyayang bumabagsak sa atin. Kapag tinitipon natin ang mga mumunting kapisano ng liwanag, kapag pinahahalagahan natin ang mga tapat na kaawaan ng Diyos, na nalulugod na tayo'y magtiwala sa Kaniya, kung magkagayo'y matutupad ang bawat pangako. "Sapagkat kung paanong pinasisibol ng lupa ang kaniyang usbong, at kung paanong ang halaman ay nagpapasibol ng mga bagay na inihasi doon; gayon ipasisibol ng Panginoong Diyos ang katuwiran at ang pagpuri sa harap ng lahat ng mga bansa." Isaias 61:11. Ang buong lupa ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Diyos. Ang Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, pahina 984.

Ang "kilalanin" ay nangangahulugang "magunita o mabawi ang kaalaman," sapagkat ang mensahe ng huling ulan ay nakikilala sa pamamagitan ng mga nakaraang banal na kasaysayan na naglalarawan sa kasaysayan ng huling ulan. Ang kasaysayan ni Pedro sa Pentekostes ay

nakapaloob sa balangkas ng kasaysayang inilahad ni Joel. Ang inilatag ni Joel, kalakip ng katuparang naganap kay Pedro, ay nagbibigay ng dalawang saksi sa kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi noong 1844. Ang tatlong saksing iyon (at iba pa) ay dapat "kilalanin" bilang mga paglalarawan ng kasaysayan, balangkas, at mensahe ng huling ulan.

Pagkaraang umakyat si Cristo at saka bumalik, hiningahan Niya ang mga alagad; ito ay tulad ng "ilang patak" bago ang dakilang pagbubuhos noong Pentecostes. Sa pasimula at sa wakas ay nagkaroon ng pagpapakita ng pagbubuhos ng Espiritu Santo. Ang ilang patak mula kay Cristo tungo sa Kanyang mga alagad ang Alfa ng panahon ng Pentecostes, na nagwawakas sa Omega at sa pagbubuhos ng mensahe mula sa mga alagad tungo sa sanlibutan. Ang Alfa ay minamarkahan ng handog ng mga unang bunga ng sebada at nagwawakas sa handog ng mga unang bunga ng trigo. Ang pasimula ng huling ulan ay minarkahan ng pagpabagsak ng mga malalaking gusali sa Lungsod ng New York noong 9/11. Ito ang nagmamarka sa pasimula ng kasaysayan na hahantong sa batas sa Linggo. Ang 9/11 ay kinakatawan ng handog ng mga unang bunga ng sebada, at ang batas sa Linggo ay ang handog ng mga unang bunga ng trigo.

Ang mga lasenggo ng Efraim ay ginising sa katotohanang aalisin sa kanila ang kanilang kaharian at ibibigay sa isang bayang magbubunga ng nararapat na bunga. Ipinapahayag ni Joel ang pagsuway ng mga lasenggo sa pagtukoy na ang mga handog na "meat" at "drink" ay "cut off" mula sa bahay ng Panginoon, at na ang "new wine" ay "cut off" mula sa kanilang mga bibig. Ang "new wine" ay bagong pigang katas sa Hebreo, ngunit ang "wine" na iniinom ng mga lasenggo sa talatang lima ay binurong katas. May dalawang uri ng alak, na kumakatawan sa doktrina; at sa konteksto ni Joel, ang doktrina ay ang mensahe ng huling ulan. Ang mga lasenggo ng Efraim ay umiinom ng binurong katas, at sila ay "cut off" mula sa "new" na bagong pigang katas. Ang dalawang uri ng alak ay kumakatawan sa dalawang mensahe ng huling ulan, at ang mga lasenggo ay "cut" off mula sa dalisay na mensahe. Ang salitang Hebreo na isinalin bilang "cut off" ay nakabatay sa sinaunang kaugalian ng tipan na hatiin ang mga hayop at lumakad sa pagitan ng mga piraso. Ang maging "cut off" ay ang maitakwil bilang bayang tipan ng Diyos.

Ang Aklat ni Joel ay tinutukoy ang bayan ng Diyos sa mga huling araw, na nagsisimula sa mga Millerite na ibinangon bunga ng pagbubukas ng Aklat ni Daniel noong 1798, at nagtatapos sa isandaan at apatnapu't apat na libo na ibinangon bunga ng pagbubukas ng Aklat ni Daniel noong 1844. Sa pasimula, ang pagbubuhos ng Espiritu Santo ay inilarawan ng panahong mula sa pagtitipon sa kampo sa Exeter hanggang sa kabiguan noong Oktubre 22, 1844. Ang kasaysayang iyon ay tumupad sa talinhaga ng sampung dalaga sa Mateo dalawampu't lima, na nauulit sa bawat titik sa kasaysayan ng isandaan at apatnapu't apat na libo.

Ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay naglalarawan din ng karanasan ng sambayanang Adventista. *The Great Controversy*, 393.

"Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon." *Review and Herald*, Agosto 19, 1890.

"May isang sanlibutang nakahandusay sa kasamaan, sa panlilinlang at pagkalinlang, sa mismong anino ng kamatayan—natutulog, natutulog. Sino ang nakadarama ng kapighatian ng kaluluwa upang sila'y magising? Aling tinig ang makaaabot sa kanila? Dinadala ang aking isipan sa hinaharap, kapag ibibigay ang hudyat, 'Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; lumabas kayo upang salubungin Siya.' Ngunit ang ilan ay magluluwat sa pagkuha ng langis upang mapunan ang kanilang mga ilawan, at huli na nilang malalaman na ang karakter, na kinakatawan ng langis, ay hindi naipapasa. Ang langis na iyon ay ang katuwiran ni Cristo. Ito ay kumakatawan sa karakter, at ang karakter ay hindi naipapasa. Walang sinumang makakamit ito para sa iba. Bawat isa ay dapat magtamo para sa kanyang sarili ng isang karakter na nadalisay mula sa bawat mantsa ng kasalanan." Bible Echo, Mayo 4, 1896.

Sino ang "dumaranas ng paghihirap ng kaluluwa upang gisingin" ang "mundong nakahimlay sa kasamaan?" Si Joel ang tumutugon sa tanong:

At mangyayari na, ang sinumang tatawag sa pangalan ng Panginoon ay maliligtas; sapagkat sa Bundok ng Sion at sa Jerusalem ay magkakaroon ng kaligtasan, ayon sa sinabi ng Panginoon, at sa nalabi na tatawagin ng Panginoon. Joel 2:32.

Ipagpapatuloy natin ang mga bagay na ito sa kasunod na artikulo.

Sa dapit-hapon ng araw ng pagkabuhay na mag-uli, dalawa sa mga alagad ay patungo sa Emaus, isang maliit na bayan na walong milya mula sa Jerusalem. Ang mga alagad na ito ay walang naging tampok na bahagi sa gawain ni Cristo, ngunit sila ay mga taos-pusong sumasampalataya sa Kanya. Naparito sila sa lungsod upang ipagdiwang ang Paskuwa, at labis na naguluhan sa mga pangyayaring naganap kamakailan. Narinig nila ang balita ng umaga hinggil sa pagkaalis ng katawan ni Cristo mula sa libingan, at gayundin ang ulat ng mga babae na nakakita sa mga anghel at nakatagpo kay Jesus. Ngayon ay nagbabalik sila sa kanilang mga tahanan upang magnilay at manalangin. Malungkot nilang ipinagpatuloy ang kanilang paglalakad sa dapit-hapon, pinag-uusapan ang mga tagpo ng paglilitis at ng pagpapako sa krus. Hindi pa kailanman sila naging lubos na pinanghihinaan ng loob. Walang pag-asa at walang pananampalataya, sila'y naglalakad sa anino ng krus.

Hindi pa sila gaanong nakalalayo sa kanilang paglalakbay nang may isang estrangherong sumanib sa kanila, ngunit dahil lubha silang nalulunod sa kalumbayan at pagkadismaya, hindi nila siya napagmasdan nang mabuti. Ipinagpatuloy nila ang kanilang pag-uusap, inihahayag ang mga saloobin ng kanilang puso. Pinagbubulay-bulayan nila ang mga aral na ibinigay ni Cristo, na wari'y hindi nila maunawaan. Samantalang pinag-uusapan nila ang mga pangyayaring naganap, nanasang aliwin sila ni Jesus. Nakita Niya ang kanilang dalamhati; nauunawaan Niya ang nagsasalungatan at nakalilitong mga kaisipan na naghatid sa kanilang isip ng tanong, "Maaari kaya na ang Taong ito, na nagpaubayang hamakin ang Kanyang sarili nang gayon, ang siyang Cristo?" Hindi mapigil ang kanilang dalamhati, at sila'y tumangis. Alam ni Jesus na ang kanilang mga puso ay nakabigkis sa Kanya sa pag-ibig, at nanasang pahirin ang kanilang mga luha at punuin sila ng kagalakan at katuwaan. Ngunit kinakailangan muna Niyang ituro sa kanila ang mga aral na hindi nila kailanman malilimutan.

Sinabi Niya sa kanila, "Anong uri ng pag-uusap itong inyong ginagawa sa isa't isa habang kayo'y naglalakad at nalulumbay?" At ang isa sa kanila, na ang pangalan ay Cleopas, ay sumagot at sinabi sa Kaniya, "Ikaw lamang ba ang dayuhan sa Jerusalem, at hindi mo nalalaman ang mga bagay na naganap doon, nitong mga araw na ito?" Ikinuwento nila sa Kaniya ang kanilang kabiguan tungkol sa kanilang Guro, "na Siya'y isang propeta, makapangyarihan sa gawa at sa salita sa harap ng Diyos at ng buong bayan;" ngunit, anila, "ang mga punong pari at ang aming mga pinuno ay ipinagkaloob Siya upang hatulan ng kamatayan, at Siya'y ipinakong sa krus." May pusong sugatan dahil sa kabiguan, at nanginginig ang mga labi, idinugtong pa nila, "Umasa kami na Siya ang tutubos sa Israel; at bukod sa lahat ng ito, ngayo'y ikatlong araw na mula nang maganap ang mga bagay na ito."

Katakataka na hindi naalaala ng mga alagad ang mga salita ni Cristo, at hindi nila napagtanto na ipinauna Niyang sinabi ang mga pangyayaring naganap na! Hindi nila naunawaan na ang huling bahagi ng Kaniyang pahayag ay matutupad na kasingtiyak ng unang bahagi, na sa ikatlong araw ay mabubuhay Siyang mag-uli. Ito ang bahaging nararapat sana nilang naalaala. Hindi ito nalimutan ng mga saserdote at ng mga pinuno. Sa araw 'na kasunod ng araw ng paghahanda, ang mga punong saserdote at mga Fariseo ay nagsama-samang pumunta kay Pilato, na nagsasabi, Ginoo, naaalaala namin na ang manlilinlang na iyon ay nagsabi, samantalang Siya'y nabubuhay pa, Pagkaraan ng tatlong araw ako'y muling mabubuhay.' Mateo 27:62, 63. Ngunit hindi naalaala ng mga alagad ang mga salitang ito.

"At sinabi Niya sa kanila, O mga mangmang, at mababagal ang puso sa paniniwala sa lahat ng sinabi ng mga propeta: hindi бага kinakailangang ang Cristo ay magbata ng mga bagay na ito, at pumasok sa Kaniyang kaluwalhatian?" Nagtaka ang mga alagad kung sino kaya ang estrangherong ito, na tumatagos hanggang sa kaibuturan ng kanilang mga kaluluwa, at nagsasalita nang may gayong kataimtiman, kalambingan, at pagdamay, at taglay ang gayong pag-asa. Sa unang pagkakataon mula nang ipagkanulo si Cristo, nagsimula silang makadama ng pag-asa. Madalas nilang tinititigan nang taimtim ang kanilang kasama, at inisip na ang Kaniyang mga salita ay mismong mga salitang sasabihin ni Cristo. Napuno sila ng panggigilalas, at nagsimulang pumintig ang kanilang mga puso sa magalak na pananabik.

Simula kay Moises, ang mismong Alpha ng kasaysayan ng Biblia, ipinaliwanag ni Cristo sa lahat ng Kasulatan ang mga bagay na tumutukoy sa Kaniya. Kung ipinakilala Niya muna ang Sarili Niya sa kanila, nasiyahan na sana ang kanilang mga puso. Sa kaganapan ng kanilang kagalakan, wala na sana silang hinangad pa. Ngunit kinakailangan na maunawaan nila ang patotoong ipinapatotoo tungkol sa Kaniya ng mga tipo at mga propesiya ng Lumang Tipan. Sa mga ito kailangang itatag ang kanilang pananampalataya. Hindi gumawa si Cristo ng anumang himala upang kumbinsihin sila, kundi ang una Niyang gawain ay ipaliwanag ang mga Kasulatan. Inakala nila na ang Kaniyang kamatayan ang pagkawasak ng lahat ng kanilang pag-asa. Ngayon, ipinakita Niya mula sa mga propeta na ito mismo ang pinakamatibay na katibayan para sa kanilang pananampalataya.

Sa pagtuturo sa mga alagad na ito, ipinakita ni Jesus ang kahalagahan ng Lumang Tipan bilang patotoo sa Kanyang misyon. Maraming nagpapakilalang Kristiyano sa kasalukuyan ang itinatakwil ang Lumang Tipan, na sinasabing wala na itong kabuluhan. Ngunit hindi gayon ang

turo ni Cristo. Gayong kataas ang pagpapahalaga Niya rito anupa't minsan ay sinabi Niya, 'Kung hindi nila pinakikinggan si Moises at ang mga propeta, hindi rin sila mahihikayat, kahit may isang muling mabuhay mula sa mga patay.' Lucas 16:31.

Ang tinig ni Kristo ang nagsasalita sa pamamagitan ng mga patriyarka at mga propeta, mula pa sa mga araw ni Adan hanggang sa mga pangwakas na tagpo ng panahon. Ang Tagapagligtas ay nahahayag sa Lumang Tipan na kasinglinaw ng sa Bagong Tipan. Ang liwanag mula sa makapropetang nakaraan ang naglalantad sa buhay ni Kristo at sa mga katuruan ng Bagong Tipan nang may linaw at kagandahan. Ang mga himala ni Kristo ay patunay ng Kanyang pagka-Diyos; ngunit higit na matibay na patunay na Siya ang Manunubos ng sanlibutan ay nasusumpungan sa paghahambing ng mga hula ng Lumang Tipan sa kasaysayan ng Bagong Tipan.

Sa pangangatwirang batay sa propesiya, ibinigay ni Cristo sa Kanyang mga alagad ang wastong pagkaunawa tungkol sa kung ano ang Kanyang magiging sa Kanyang pagiging-tao. Ang inaasahan nilang isang Mesiyas na aangkinin ang Kanyang trono at kapangyarihang panghari alinsunod sa mga nais ng mga tao ay isang nakaliligaw na inaasahan. Iyon ay makahahadlang sa wastong pagkaunawa sa Kanyang pagpapakababa mula sa kataas-taasan tungo sa pinakamababang kalagayang maaaring sapitin. Ninais ni Cristo na ang mga kaisipan ng Kanyang mga alagad ay maging dalisay at totoo sa bawat detalye. Kailangan nilang maunawaan, hangga't maaari, ang tungkol sa saro ng pagdurusang itinakda sa Kanya. Ipinakita Niya sa kanila na ang kakila-kilabot na tunggaliang hindi pa nila nauunawaan ay ang katuparan ng tipang ginawa bago pa mailagay ang mga saligan ng sanlibutan. Kailangang mamatay si Cristo, gaya ng bawat lumalabag sa kautusan na dapat mamatay kung magpapatuloy siya sa kasalanan. Mangyayari ang lahat ng ito, ngunit hindi ito magwawakas sa pagkatalo, kundi sa maluwalhating, walang-hanggang tagumpay. Sinabi sa kanila ni Jesus na dapat ilaan ang lahat ng pagsisikap upang iligtas ang sanlibutan mula sa kasalanan. Ang Kanyang mga tagasunod ay dapat mamuhay gaya ng Kanyang pamumuhay, at gumawa gaya ng Kanyang ginawa, na may matindi at matiyagang pagsisikap.

Gayon nakipagtalakayan si Cristo sa Kaniyang mga alagad, binubuksan ang kanilang pag-iisip upang maunawaan nila ang mga Kasulatan. Bagaman hapo na ang mga alagad, hindi humina ang pag-uusap. Mula sa mga labi ng Tagapagligtas ay bumukal ang mga salitang nagbibigay-buhay at katiyakan. Ngunit nanatili pa ring pinigil ang kanilang mga mata. Nang isalaysay Niya sa kanila ang pagkawasak ng Jerusalem, minasdan nila ang hinatulang lungsod na may pagluha. Ngunit halos hindi pa nila pinaghihinalaan kung sino ang kanilang kasama sa paglalakbay. Hindi nila inakalang ang paksa ng kanilang pag-uusap ay lumalakad sa kanilang tabi; sapagkat tinukoy ni Cristo ang Kaniyang sarili na para bang Siya ay ibang tao. Inakala nilang Siya'y isa sa mga dumalo sa dakilang kapistahan, at ngayo'y nagbabalik sa kaniyang tahanan. Lumakad Siya nang kasing-ingat nila sa magagaspang na bato, at paminsan-minsan ay humihinto kasama nila upang bahagyang magpahinga. Gayon sila nagpatuloy sa mabundok na daan, samantalang ang Isa na di-maglalaon ay uupo sa kanan ng Diyos, at makapagsasabi, "Ang lahat ng kapangyarihan ay ibinigay sa Akin sa langit at sa lupa," ay lumalakad sa tabi nila. Matthew 28:18.

Habang naglalakbay sila ay lumubog na ang araw, at bago pa man marating ng mga manlalakbay ang kanilang pahingahan, iniwan na ng mga manggagawa sa bukid ang kanilang gawain. Nang malapit nang pumasok sa kanilang tahanan ang mga alagad, ang di-kilalang panauhin ay waring ipagpapatuloy Niya ang Kanyang paglalakbay. Ngunit nakadama ang mga alagad ng pagnanais na mapalapit sa Kanya. Nagutom ang kanilang mga kaluluwa na makarinig pa mula sa Kanya. ‘Manatili ka sa amin,’ wika nila. Wari’y hindi Niya tatanggapin ang paanyaya, ngunit ipinilit nila ito sa Kanya, na nagsusumamo, ‘Gumagabi na, at malalim na ang hapon.’ Sumang-ayon si Cristo sa kahilingang ito at ‘pumasok upang mamalagi kasama nila.’

Kung hindi iginiit ng mga alagad ang kanilang paanyaya, hindi sana nila nalaman na ang kanilang kasamang manlalakbay ay ang muling nabuhay na Panginoon. Hindi kailanman ipinipilit ni Cristo ang Kanyang pakikisama sa kaninuman. Pinag-uukulan Niya ng pansin ang mga nangangailangan sa Kanya. Malugod Siyang papasok sa pinakapayak na tahanan, at magpapasigla sa pinakababang-loob na puso. Ngunit kung ang mga tao ay labis na walang malasakit upang pag-ukulan ng pansin ang makalangit na Panauhin, o hingin sa Kanya na manahan sa piling nila, Siya’y magpapatuloy sa Kanyang daan. Kaya’t marami ang nagdaranas ng malaking kawalan. Hindi rin nila nakikilala si Cristo, tulad ng mga alagad, habang Siya’y lumalakad na kasama nila sa daan.

Ang payak na hapunang binubuo ng tinapay ay pagdaka’y naihanda. Inilapag ito sa harap ng panauhin, na nakaupo na sa ulo ng hapag. Ngayon iniunat Niya ang Kanyang mga kamay upang basbasan ang pagkain. Ang mga alagad ay napaatras sa matinding pagkamangha. Ang kanilang kasama ay iniunat ang Kanyang mga kamay sa mismong paraang dating ginagawa ng kanilang Guro. Muli silang tumingin, at, narito, nakita nila sa Kanyang mga kamay ang bakas ng mga pako. Kapwa sila’y agad na napasigaw, "Siya ang Panginoong Jesus! Siya ay muling nabuhay mula sa mga patay!"

Sila’y nagsibangon upang magpatirapa sa Kaniyang mga paa at sambahin Siya, ngunit Siya’y naglaho sa kanilang paningin. Tinitingnan nila ang dakong dating kinaroroonan Niya—Siya na ang Kanyang katawan ay kamakailan lamang nahimlay sa libingan—at sinabi nila sa isa’t isa, “Hindi ba nag-alab ang ating puso sa loob natin, samantalang Siya’y nakikipag-usap sa atin sa daan, at samantalang binuksan Niya sa atin ang mga Kasulatan?”

Ngunit dahil sa dakilang balitang dapat nilang ipahayag, hindi sila makaupo at makipag-usap. Naglaho ang kanilang pagod at gutom. Iniwan nila ang kanilang pagkain na hindi man lamang natikman, at, puspos ng kagalakan, agad silang muling naglakbay sa gayunding landas na kanilang dinaanan pagparito, nagmamadaling iparating ang balita sa mga alagad sa lungsod. Sa ilang bahagi ay hindi ligtas ang daan, ngunit inaakyat nila ang matatatarik na bahagi, nadudulas sa makikinis na bato. Hindi nila nakikita, hindi nila nalalaman, na sila’y nasa pag-iingat ng Niyang nakilakbay na kasama nila sa daan. Hawak ang kanilang tungkod ng peregrino, patuloy silang sumusulong, hinahangad na humayo nang mas mabilis kaysa sa kaya nilang ipangahas. Naliligaw sila ng landas, ngunit natatagpuan nila itong muli. Kung minsan tumatakbo, kung minsan natitisor, patuloy silang sumusulong, ang kanilang Di-nakikitang Kasama ay malapit na nasa tabi nila sa buong paglalakbay.

"Madilim ang gabi, ngunit ang Araw ng Katuwiran ay sumisinag sa kanila. Lumulukso sa kagalakan ang kanilang mga puso. Tila nasa isang bagong daigdig sila. Si Cristo ay isang buhay na Tagapagligtas. Hindi na nila Siya tinatanganan bilang patay. Si Cristo ay nabuhay na mag-uli—paulit-ulit nila itong binibigkas. Ito ang mensaheng dala nila sa mga nagdadalamhati. Kailangang isalaysay nila sa kanila ang kamangha-manghang salaysay ng paglalakad patungong Emaus. Kailangang sabihin nila kung sino ang nakisama sa kanila sa daan. Dala nila ang pinakadakilang mensaheng kailanman ibinigay sa sanlibutan, isang mensahe ng mabuting balita, na siyang sinasaligan ng mga pag-asa ng sangkatauhan para sa panahon at sa kawalang-hanggan." *The Desire of Ages*, 795-801.